

„Mert a boldogságra kevés csak a jelen, a múlton épül az, s az emlékezeten.”

Tompa Mihály soraival köszöntöm Önöket március 15-én, az 1848/49-es szabadságharc évfordulója alkalmából, a magyar szabadság napján.

Tisztelt Polgármester Úr!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kedves Ünneplő Polgártársak!

1849. augusztus 13. óta, évről-évre minden magyar embernek összeszorul a szíve, ha visszaemlékezik azokra a pillanatokra, amikor minden elveszett.

Ilyenkor szinte látjuk azt a bizonyos (Szkicsák) festményt, amelyen a magyar nemzetőrök arcukat kezükbe temetve zokognak, egymás vállán búslakodva, vagy éppen kardjukat bosszúsan a földbe verve veszik tudomásul, hogy valóban minden elveszett.

Ez volt a világosi fegyverletétel, mely során végleg eldőlt a magyar szabadság ügye, valósággá vált, hogy a forradalom vesztese lettünk.

Az elvesztett szabadságharc emléke, számunkra mégis ünnep, hiszen a '48 márciusától egészen a fegyverletételig vezető események, minden honfitársunk szívét büszkeséggel töltik el.

A 19. század derekán a nemzet jócskán túl volt már Mohácson, és valamilyen szinten kiheverte azt is, hogy a törökök véget nem érő nyaralásnak hitték évszázados ittlétüket. Túl voltak Rákóczi fejedelem veszteségén, ám a történelem újabb szabadságharc elbukására ítélte őket.

Ha a múltba tekintünk, láthatjuk: voltak népek s nemzetek, akiket a sors valamilyen okok folytán, évszázadokon keresztül nem kímélt.

Magyarország is ilyen nemzet volt, s úgy gondolom azért, mert a Jóisten velünk akarta bebizonyítani, hogy a hazaszeretet elsőpró erejével mindenki képes talpra állni.

„Aki nem tud országáért küzdeni, az nem érdemel országot. Nem harcolhatunk valami ellen, annak semmi értelme. Valamiért kell harcolni.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Wass Albert gondolatai beigazolódnak látszanak, hiszen mindvégig a gyönyörű magyar honért küzdöttünk, megérdemelve mindazt, amit sokszor erőnkön felül értünk el.

1849-ben még nem tudhatták, hogy a nemzetre olyan sorsfordító események várnak, melyek az évezredes hazát porig is rombolhatják: világháború, gazdasági válság nem is egy, országcsonkítás, kommunista diktatúra, és egy újabb megtiport forradalom.

Mindezen túl kijelenthetem, hogy a magyarok igenis megérdemlik országukat, hiszen képesek küzdeni az igazságukért, a szabadságukért, a hazájukért.

Márai Sándor azt mondja:

„Ha jó ügyet védesz, mitől is félhetsz? Letiporhatnak, elvehetik életedet, de nem vehetik el igazságodat.”

Hölgyeim és Uraim!

A szabadságharc elvesztése szörnyű trauma volt, de méltósággal viseltük. Ahogyan Márai is megfogalmazta: az igazság, a jó ügy érdekében végzett törekvés halhatatlan.

Az évszázadok során világossá vált: nem tiporhatnak el bennünket, hiszen megvan bennünk az erő és kitartás, ami egykor a 48-as hősökben is megvolt.

2010-ig sokan gondolták úgy, hogy a magyarok csak a sebeiket nyalogatják, és talán sohasem lesznek méltóak, ezeréves múltjuk megannyi sikeréhez.

Jelenleg, kedves polgártársaim, a sírva-vígadó mentalitás csak a kalapunk mellé tűzött bokréta, hiszen a kormányzat az eredményorientált munkát állítja a középpontba. A megyei önkormányzat is ezen a módon kíván hozzájárulni a vidék gyarapodásához.

Új lehetőségeket keresünk, miként válhatunk a települések javára, milyen módon szolgálhatnánk még hatékonyabban Tolna megyét.

Kedves Nagydorogiak!

Polgármester Úr meghívását tisztelettel köszönöm, hiszen lehetőségem van elmondani, hogy a jövőben Önökért fogunk dolgozni, és a partneri bizalmat szeretnénk megteremteni.

A Közgyűlés elnökeként céломul tűztem ki, hogy a megye ne csupán egy határvonalat jelentsen a térképen, hanem a megye valamennyi települése számára összetartó erőként jelenjen meg.

A Tolna Megyei Közgyűlés ezeréves tradícióval rendelkezik, ezáltal a szabadságharc idején is, az események aktív részese volt.

1849-ben a Közgyűlés a béke és a rend igényével fordult Ferencz József császárhoz, a következőképpen:

„Felséged méltóztassék Magyarország jelen szomorú, szerencsétlen állapotának méltányosan véget vetni (...)

Mondja Felséged: hogy legyen béke, és béke fog lenni, mert a magyar nemzet vágyik a békére és fájlalja annak megháborítását.”

Mindezt megelőzően, Perczel ezredes vezetésével diadalmaskodtak a magyar csapatok Ozoránál, amely a legfényesebb Tolna megyei győzelemnek számított.

Ugyanúgy ahogy a béke szándéka, úgy a csaták sikerei is elhomályosultak, ám a szabadság ügye a mai napig sérthetetlen. Önrendelkezésünkből adódóan váltunk Európa egyedülálló, sikeres országává, amely mindmáig nem fél kiállni igazságaért.

Mérhetetlenül büszkék vagyunk márciusi ifjainkra, 48- hőseire, akik a szabadság harcosaiként a fejlődés alapjait teremtették meg.

Emléküket a mai napig őrzik minden magyar közösségben, ahol szívük fölé tűzött nemzetiszínű szalaggal emlékeznek a bátor ősökre. Akár a mély kútból, a magyar történelem jeles eseményeiből is meríthetünk, hogy magunkba szívjuk a hazaszeretet mindent felülmúló érzését.

Ilyen alkalom a mai emléknap is, amelyen a szabadságharcosok előtt tisztelgünk, s ennek szellemében magunk is megpróbálunk maradandót alkotni.

Közös, nemzetépítő munkánkhoz Sajó Sándor sorait ajánlom Önöknek:

*„De túl minden bűn, minden szenvedésen,
Önértetünket nem feledve mégsem,
Nagy szívvel, melyben nem apad a hűség,
Magyarnak lenni: büszke gyönyörűség!”*

Megtisztelő figyelmüket köszönöm, emlékezzünk mindhalálig a magyar szabadság napjára.